

Katerega si je izvolil lev.

(Po francoskem.)

Lev, kralj zverij, se je odpravljaj na daljno pot v svoj rojstni kraj, kamor so ga klicale različne rodbinske dolžnosti. Težko se mu je bilo ločiti od bolehnega levinje in dveh mladih, še slabih levčkov. Zato mu je bilo mnogo na tem, da bi izvolil izmed svojih podložnikov vrednega zastopnika in zanesljivega branitelja svoji rodbini. In sklical je največje roparje ter vprašal vsakega posebej, kaj bi storil, če bi mu poveril to imenitno nalogo.

„Jaz“, je rekel tiger, „bi zbral vso našo armado in podaval vse ljudi in tvojo kraljevsko rodbino krmil z njihovim mesom.“

„Jaz“, se je oglasil volk, „bi pomoril vse ovce, ki s svojim beketanjem rušijo mir našega kraljestva.“

„In jaz“, je dejal lisjak, „bi pogubil vse ptiče, ki dovajajo človeka na naš sled — tvojim sinovom bi se dobro godilo!“

„In jaz mislim“, je zamrmral medved, „da bi bilo najboljše zdravilo za bolno kraljico méd — preskrbel bi ga ji v obilici!“

Lev se je nasmejal in se obrnil k psu, ki je živel takrat še divje med roparji, ter mu rekel prijazno: „Tovariš, zakaj pa ti molčiš? Govôri, kaj bi storil ti?“

„Jaz, kralj moj“, je odvrnil pes, „ne umem nič drugega, kakor verno varovati tvojo rodbino. Kdor bi se ji hotel približati, bi moral najprvo mene uničiti!“

„To zadostuje“, je rekel lev, „tebe volim za svojega zastopnika in ti poverjam, kar mi je najdražje!“

—c—

Pravljica o ljubeči materi.

„Ah, da zdaj jo vidiš, ata,
Kako lepa je mamá,
Ko po noči me obiše
In se ljubko mi smehlja.

Lepša vse je, kot je bila,
Dokler še živela je;
Prej jokala je pogosto,
Zdaj pa zmir vesela je.

Mehko me v naročje vzame
In pritisne na srcé,
Potlej me poljublja v ustna,
Rahlo roke me drže.

Danes mi celo je rekla,
Naj za vedno pridem k nji;
Šla bi že, sem rekla, mama,
Če le ata me pusti . . .“

Oče sluša dete svoje,
Čudno čuje zgodbo to,
In ko ga objema dete,
Mokro vse mu je oko.

Neko jutro pa očetu
Ne vzbudi se več otrok . . .
Tisto noč pač združil z mamo
Je dobrotljivi ga Bog.

J. Kosár.

